

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Strategio Monacho. 98.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

τοντα. λόγῳ μὴν αἰδοῦμεν λέγειν. αὐτὸς δὲ οὐκ οἶδεν ὅπως φράξῃ οὐκ ἔσυνθεῖσ; εἴ τοι αὐτὸν ἀληθεύσῃς, ἀρίστου καὶ οὐ πάντας δεῖξον μεταβολὴν, τὰ κακά τοι παντοῖς οὐδεὶς φέρει, τὰ κακά μοιονταίσιν, παλινοδιαίς φέρεισ.

tatis magnitudine obscurare: ea videlicet perpetrantem, quæ ipse quidem dicere præ pudore non sustineo, tu autem, haud scio quo pacto perpetrate non erubescis. Quare si verus est hic rumor, optimam in senili quoque ætate mutationem ostende: quo illi etiā, qui hæc de te dicitant, cauillis suis finem imponentes, orationem retexant.

Σπειρούφ μοναχῶν. 58.

Ηὕδειν ὑπερβαθὺς πανθόμνος τὸν οὐκ οὐδὲ τὸ κρήτιον φρεγοπίνο, καὶ τὸ φίλους σωνθίνας φρεγοκεντα-
ον τὸν εὐχαροτάτην αὐτοῖς καὶ ἐργο-
κιαστήν εἰσαγέλιαν αὐτος ἀκούει.
εἰ τοινυπόλει, ἡμᾶς μὴν οὐπὶ πλεῖον
πανηγυρίζειν. ἥδιον γέροντάς σας ἐορ-
τάζουμεν εὐδοκιμίσθε. σαιτῶν δὲ κλέος
εὐεργόμηκες κετασκενάσου μὴ παύ-
σον ταῦτα θηρώμνος, ἀλλὰ τοῦτο
ἥδιον εὐδοκιμον, καὶ τοῦτο ἀνθρώποις
ἀσθεμάτοις σε φρεγοκενάσθ.

Ἐρμογένει Ὀπισκόπῳ. 59.

Οἵτοι κανόνι τὸς μὴν κανόνας φρε-
γοκεντης, καὶ οὐδὲ τὸπο τὸν καὶ τὸς
ἄλλους κανονίταν δίκαιον διαδοκιμά-
ζοντες, ἔτι μοι δοκοῦσι τὸν κρίσιν τὸν
φραγμάτων ἔχειν ὄφελον. ἐπειδὴ γέρο-
ντας κακούνται τὸ λογιστικὸν τῆς φυγῆς
διέκοντας νόσος, σφίλλονται λοιποὶ^ν
καὶ τοῖς τὸν κρίσιν τὸν φραγμάτων.
τῷ γεννήσιν δίκαιον, καὶ ἀνθρεψι, καὶ τοῖς
ἀμαρτάννοις φοβερῷ, τὸφον γέροντος
ἐπιφομίζουσι. οὐδὲ τότε πᾶσι τοῖς
τῆς ἀρετῆς ἐργασίαις, τὸν εἰς αὐτὸν
δρόμον ἐγκένταυμα μηχανώμενον. τῷ γε
οὐσεῖσις κακίᾳ τὸν ἀρετῶν ὄνομα-
ζειν πολυάστον. οὐκοῦ μεμφέαθανται
οἱ τοιούτην, καὶ τῷ λέοντι, ὅπι βλασφο-
μον, καὶ βασιλίκον, καὶ γέροντοιον
βλέπειν, καὶ τὸς μίμοις τὸν γελοιον
ἀποδίχθωσαι, ὅπι γέλωτα κινύσσον
ἀποτον.

Strategio Monacho. 98.

Posteaquam tuum in virtute progressū intellexi, incredibilem quandam ex ea re voluptatem cepi, atque optatissimo ac desideratissimo hoc nuncio ad amicos missō, ut ipsi quoque voluptate perfunderentur, effeci. Quocirca si nos diutius gaudere ac lætitia diffundi (tuas enim laudes ingenti cum animi voluptate celebramus) etiam amplissimam tibi gloriam comparare cupis, ea sine villa intermissione aucupare, quæ te, & apud Deum clarum, & apud homines celebrem redditura sunt.

Hermogeni Episcopo. 99.

Qui regulæ eos, qui regulæ non sunt, admonent, ob eāmque causam eum, qui alios quoque formare atque ad regulam dirigere meretur, examinant, rectum de rebus iudicium habere minimè mihi videntur. Quoniam enim per spontaneum morbum vitiatam eam animi partem habent, in qua rationi sedes est, idcirco sit, ut in rerum quoque iudicio deinceps errore labantur. Iusto quippe ac forti viro, ac sacerdatis formidabili, fastum ac supercilium attribuunt: hinc scilicet omnibus virtutis studiosis cursum ad eā interrumpere molientes. Siquidem virtutem propinquai vitiij nomine appellare minimè dubitant. Quocirca eiusmodi homines leonē quoque reprehendant, quod rigidum quendam ac regium, non autem simiarum similem, vultum præferat: ac contrā histrio-nes & scurras laudent, quod absurdum ri-
sum excitent.